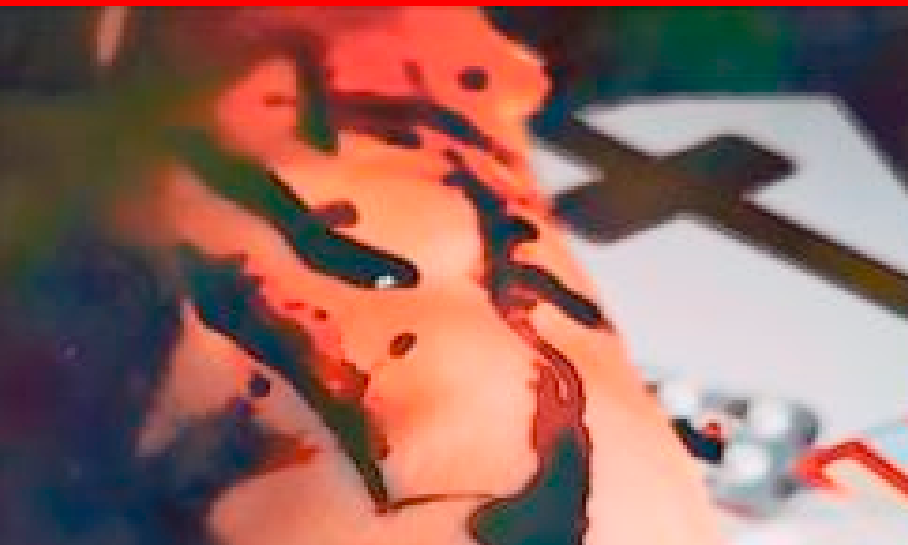

Sami Joshua Mitsman

Viiltoja

Runoja vuosilta 1989-2019

Viillot voivat olla pintanaarmuja tai syväviilloja, jokaisen viillon takana on oma tarina. Elämäntilanteet muovaavat viillojen syvyyden syvällä ihmisyydessä.

Viillot tuoreina ovat kipeitä ja kestää oman aikansa ennen kuin viilto pääsee parantumaan.

Paranemisprosessi alkaa yleensä välittömästi, jos antautuu prosessiin. Paraneminen voi alkaa, kun tilanteet ovat oikeat ja otolliset.

Minulle tärkeää on nähdä tunteen sisälle, jäädä keskustelemaan tunteen kanssa, ja olenkin näinä kolmenakymmenenä kirjoittamisen vuosina ollut tunnekeskustelussa itseni kanssa hyvin useasti.

Koen että Jumala ilmestyy

monenlaisissa tunteissa ja on niissä mukana. Aina Jumalaa ei erota tunnemelun keskeltä.

Usein Hän on salattuna kuuntelijana jopa sivusta katselijana – mutta silti aina läsnä.

Tämän hyvyyden voiman läsnäolo parantaa viillot pikkuhiljaa.

Mieluusti olisin kirjoittanut ajatukseni, haaveideni Telendoksen saarella, mutta syvimät oivallukset olen löytänyt kriisien keskellä, syvässä huudossa, yksinäisyydessä.

Siellä minun Jumalani on läsnä.

-Sami Joshua Mitsman-

© 2019 Sami Joshua Mitsman

Kansikuva: Sami J. Mitsman 2019

Runokuvat: Tuula Huuskonen 2018

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-1835-3

Viiltoja

Runoja vuosilta 1989-2019

Runot ovat syntyneet syvän pohdinnan ja henkilökohtaisten kriisien keskellä, joista ehkeimminkin mustanpuhuva, lähes epätoivon tuntuinen kooste. Runoissa jokainen lukija voi itse sukeltaa omaan avoimeen tilaansa ja peilata elämän suuntia, tämän vuoksi kirjoittaja ei avaa tarkemmin runojen syntyperää.

Kokoan itseni katsoen peilistä, jossa särkyneiden sirpaleiden viivat.

Katson ja näen itseni ja maailmani niin moniulotteisena, onko se totta vai harhaa?

Yhden sirpaleen läpi näen kaiken, kokonaisuuden, lapsen, joka huutaa isää-

Tule isä ja katso minuun.

Ei elämäni ole ollut sellainen kuin ajattelin.

Voitko koota sen?

Taustapeilistä näen menneisyyden, jossa kilometrit jäävät taakse ja olo helpottuu.

Voiko menneisyys tuoda tulevaisuuden?

Pitääkö kääntyä takaisin ja palata särkyneen peilin luo?

Hyväksyen katsoa tulevaan, joka ei kuitenkaan puhu eheyttä.

Tunnen pelon ja tuskan, joka ei ole vain tuskaa kuitenkaan, katson peltoja ja metsiä ajaessani, tule isä ja katso minuun

Ei elämäni ollut sellainen kuin ajattelin,

voitko koota sen?

Se palaa, se palaa vieläkin. Mikä sammuttaa sen voi?

Sade, ukkonen?

Se palaa, se palaa vieläkin,

kuitenkin

Tuli rakkauden.

Se palaa, se palaa yhä uudelleen, tuska muistojen,

tehden minusta uuden ihmisen.

Se palaa, se palaa rakkaudessa, anteeksiantamuksessa.

Se palaa sisälläni - tuli rakkauden

Se palaa kuitenkin.

Se palaa, se palaa, vaikka en näkisi aamua:

Rakkaus tähän päivään

Rakkaus sinuun.

Se palaa, se palaa, katson taakseni

Vieläkö versoisin ihmisenä huomiseen?

Sitä voimat ei koskaan voi sammuttaa!

Se palaa, se palaa ja vie minut laaksoon,

se vie minut puistoon, missä sinut kohtasin.

Se palaa, se palaa rakkaudessa, anteeksiantamuksessa

Se palaa sisälläni – tuli rakkauden – se palaa kuitenkin

Katso ihmistä,

kaksi ihmistä, kaksi toivoa, kaksi pyhää.

Kaksi toivoa, täynnä rakkautta,

Ei koskaan toisilleen luotuina nuo kaksi ihmistä,

nuo toisilleen kaksi vierasta ja kuluttavaa sielua.

Katso ihmistä, kaksi ihmistä, alkoivat hioa toisiaan.

Mutta voiko kaksi kiveä kohdata koskaan,

ei toisilleen luotuina koskaan, nuo kaksi ihmistä,

nuo kaksi toisilleen vierasta ja kuluttavaa sielua.

Toinen on mustaa ja toinen on valkoista,

toinen on luotu tuhkasta ja toinen toivosta.

Rakkaus, tuli käymään. Mutta ei pystynyt asumaan.

Toinen itki itsensä uneen unelman, toinen halusi viedä tanssiin
elämän ja kuoleman.

Ei toisilleen luotuina koskaan nuo kaksi ihmistä, nuo kaksi
toisilleen vierasta ja kuluttavaa sielua.

Toinen on mustaa ja toinen on valkoista, toinen on luotu
tuhkasta ja toinen toivosta.

Tuon kirjan avaan, joka on salaisuuksia täynnä,
sen sivut ovat jo kellastuneet ja niin monta tarinaa nähnyt.
Kynä on sivellyt musteella ja verellä sen sivut
tehden niistä muistojen puiston.

Pimeys peittää salaisimmat tarinat, vain kynttilä antaa esille
tuskan ja toiveen.

Savesta luotu ihminen, hengen puhaltama,
muovattu muotoon, josta ei aluksi ottanut selvää – mullasta ja
tuskasta tehty.

Tuli kauniiksi Luojan luomaksi

Kokonaiseksi.

Uskallanko katsoa jokaista sivua kirjasta, johon olen tuonut
päivän pelon ja tuskan.

Tanssin kirjan kanssa uuden valssin, joka antaa luvan avata
sen salaisen sivun 13,

oli tehty virheitä ja kunniaa.

Savesta luotu ihminen hengen puhaltama, muovattu muotoon
kuvaan Luojan.

Tehty kauniiksi- kokonaiseksi.

Rakastin ja vihasin, sinun kaunista sieluasi,
sait puolellesi miehen, joka epäroi tuota rakkauden iltaa.

Savi ihminen nousi kokonaiseksi.

Mitäpä sulle merkitsin, kuuntelijaako ja ihmistä?

jonka kanssa olisi helppo kiertää Tokoin ranta ilman lupauksia
koiran kanssa tai ilman.

Mitäpä tänään? Hakaniemen hallista, sain kortin, jossa kerroit,
ettet pysty rakastamaan.

Joka ilta ratikka pysähtyy taloni eteen ja olit siinä, hakien
rakkautta kuitenkin.

Teimme ihanaa tonnikalamössöä, kävelimme pitkiä Toisen
linjan kujia,

kerroimme toiveistamme ja Janoisen lohen juoma sammutti
janomme.

Olin valmis rakastamaan, mutta tahdoit vain soittorasian.

Tahdoit soittaa yksin yksinäisen karhun sävelmän.

Olin valmis kanssasi valssiin, mutta tanssin yksin Hesperian
puiston patsaan edessä.

Kuin hyvä seuralainen, olin sinulle vuosia, silti rakastin sinua.

Näytit parhaat puolesi soittamalla rasiaa, yksinäisen karhun
tanssin.

Se koskisi niin, jos luopuisin sinusta. Rakastin sinua niin, että
ranteeni huusivat verta.

Soittorasia, sitä olin sinulle, mutta niin onnellinen, nuo vuodet
helvetin,

soittorasia ei pystynyt muuhun kuin kuuntelemaan ja soittamaan
tuota vanhaa sävelmää.

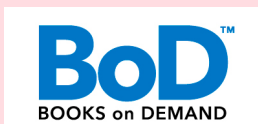
Viiltoja

Runoja vuosilta 1989-2019

Runot ovat syntyneet syvän pohdinnan ja henkilökohtaisten kriisien keskellä, joista hehkuukin mustanpuhuva, lähes epätoivon tuntuinen kooste. Runoissa jokainen lukija voi itse sukeltaa omaan avoimeen tilaansa ja peilata elämänsä suuntia itse.

Esikoiskirjailija Sami Joshua Mitsman s.1968, peilaa syviä viillon kaltaisia tunnekokemuksia runojen kautta. Viiltojen seurauksena alkanut paranemisprosessi mahdolluttaa sisälle arkojen elämänalueiden käsittelemisen.

www.bod.fi